

Kultusminister, at selve Ritualet kunde ændres paa en saadan Maade, at Bestemmelserne deri bleve mere vide og gave Præsternes Samvittighed det fornødne Spillerum. Det er jo rart at høre om alt det Spillerum og al den Fortolkning, som selv disse Grundpiller for den kirkelige Forfatning kunne være underkastede. Det er for mig en stor Beroligelse. Det ærede Medlem for Nørre-Sundby (S. Jensen) mente, at det var godt, at Præsterne kunde nægte at give denne Betsignelse, thi en Betsignelse, som Præsten ikke gav frivillig, havde ingen Værdi. Jeg kan atter der ikke være af det ærede Medlems Mening. Den Betsignelse, Præsten giver, giver han ikke i sit eget, i Præstens Navn, men i Embeds Medfør og i Guds Navn, og da de Ægtefolk, som staa for at faa deres Ægteffab betsignet, som Regel maatte ikke kende Præsten, ville de være temmelig lige glade med Hensyn til, hvad han mener om Forholdene. Derimod er det Tilfældet med mange Folk, at de virkelig kunne finde Trøst og nogen Opbyggelse i, at den af dem indgaaede Forening modtager præfelig Betsignelse, og den Trøst skal ikke skydes fra dem, fordi en Præst maatte ikke synes saa godt om disse Ægtefolk af den ene eller den anden maatte aldeles uvedkommende Grund. — Siden jeg har faaet Ordet, finder jeg mig foranlediget til at gøre et Par spredte Bemærkninger endnu. Jeg vil da gaa over til § 2, som er den Paragraf, der omhandler Ægteffaber, der indgaaes her i Landet i Tilfælde, hvor en af Parterne ikke er hjemmehørende her. Det gaar meget lystigt til med at aflægge Ed her: For det første kan Justitsministeren kræve Ed af saadanne Folk paa, at der efter deres Hjemlands Love ingen Hindring er for deres Ægteffab. Hvis vi nu tænkte os, at en af vore Nabo-stater indførte saadanne Bestemmelser i sin Lovgivning, og at vi kom over til dem for at indgaa Ægteffab og skulde staa frem og aflægge højtidelig Ed paa, at der ingen Hindring var for Ægteffab, vilde ikke mange Danke blive i Stand til at blive vidne i Udlandet, thi vore Betingelser for Ægteffabs Indgaaelse ere saa mangfoldige og mærkværdige, at alle Dannemænd aldeles ikke have nogen Ide om, hvilke Betingelser der kræves. Jeg mener, at det er en temmelig letfindig Omgang med Eden, at kræve af Udlændinge, der komme hertil, at de skulle bekræfte med deres Ed, at der efter deres Hjemsteds Love ingen Hindringer er for deres Ægteffab. Men værre bliver det endnu, naar de samme fremmede skulle aflægge Ed paa, at Betingelserne efter § 1, Nr. 4, 5 og 6 ere til

Stede. Det vil altsaa sige: naar de ikke kunne staa for Lovene, skulle de først aflægge Ed paa, at de ikke have bedrevet Hor med hinanden. Lad os tage det Spørgsmaal op og se lige paa, hvorledes det hænger sammen. To Mennesker have den inderligste Ægtelse og Hengivenhed for hinanden, og det er deres højeste Ønske at komme i Ægteffab sammen. Men der har bestaaet en Forbindelse mellem dem tidligere, paa et Tidspunkt, hvor en af Parterne, maatte begge, vare gifte. Nu komme de her til Landet og ville indgaa Lovformeligt Ægteffab. Det kan kun gøres paa en af to Maader: Enten skulle de stille sig for Lovene, som under streng Straf skulle indstaa for, at Betingelserne i Nr. 6 ere til Stede, at de ikke have bedrevet Hor med hinanden — men, ingen Forlovere ere i Virkeligheden i Stand til at understrive en saadan Attest, naar han er klar over, hvilke Følger denne Underskrift kan medføre for ham — eller disse Mennesker ere ikke i Stand til at staa for Lovene, og saa skulle de staa frem og aflægge højtidelig Ed paa, at de ikke have staaet i Forhold til hinanden. Eller der er endelig det tredje Alternativ: Disse Mennesker kunne overhovedet ikke blive gifte, og deres Forhold bliver ved at være illegitimt. Jeg synes, det er stemme Alternativer allesammen, hvilket af dem man saa end vælger, og jeg kan ikke se andet, end at det er et noget for konservativt Standpunkt, de ærede Forslagsstillere overhovedet have staaet paa, naar de af Loyalitet mod det bestaaende og Loyalitet mod Chr. Vtes Lovs 3—16—8 have indført her i § 1, Nr. 6, denne Bestemmelse om Hor som Ægteffabs-hindring. Rigtigt vilde det vistnok have været, om den Bestemmelse ganske var gaaet ud. Jeg tror, ingen af de ærede Forslagsstillere have nogen særlig Forkærlighed for den, og jeg ved, at naar det Spørgsmaal kommer frem i Praxis, nægter Justitsministeriet som Regel ikke Dispensation derfor. Der er desuden en Ting at mærke, at naar det nu indføres paa ny i en Lov, indskræpes denne Bestemmelse om Hor som Ægteffabs-hindring paa ny efter to Aarhundrederes Forløb og bliver ganske aktuel, medens den nu saa nogenlunde er gaaet ud af Sagaen. Saa vidt mig bekendt, bliver der aldrig Efterspørgsel om det Forhold uden i det Tilfælde, at en af Ægtefællerne har faaet Skilsmidseedom paa Grund af Hor i tidligere Ægteffab, saa bliver der nemlig indsat den udtrykkelige Bestemmelse i Bevillingen, at det ikke tillades den skyldige at gifte sig igen, og saa er det, han maa søge Justitsministeriet om Dispensation. I Reglen pleje ellers de Forhold, som have bestaaet for det ny Ægte-